

Dilluns, Aurora estava nerviosa, era el seu dia. Li feia mal el cap, com sempre, però no ho va pensar molt i se'n va anar a fer el cafè què na Mónica, la dona que els ajudava a casa, havia preparat.

Li venia de gust arreglar-se per la reunió i demanà a en Felipe què li pareixia el vestit, ell sempre havia d'opinar. Només veure'l li va dir que era massa curt, què aniria ridícula i es posà a riure. Li va treure uns calçons i una camia. N'Aurora ni va aixecar el cap i es va vestir.

Desil·lusionada pensava que avui li deixaria triar, era el seu dia per triomfar a la feina. De seguida pensà que com se li havia ocorregut aquella roba. En Felipe tenia raó.

La reunió va anar genial, era molt bona a la seva feina i li donaren el projecte tan esperat.

En Felipe ja dinava quan va arribar a casa, ni tan sols li demanà com li havia anat, mai s'interessava per ella.

N'Aurora es posà trista però no s'atrevia a dir res, sabia que es posava de mal humor.

Un dia estenent la roba amb na Mònica, aquesta es va decidir, li va contar la veritat i per què sempre li feia mal el cap, tenia marejos i el cos ple de cops.

En Felipe li posava unes pastilles a la beguda que feia que al matí no recordés res.

Així la maltractava, l'ofenia...

N'Aurora es va quedar tan desconcertada que no sabia com reaccionar ni què fer.

De sobte, tot va començar a agafar sentit i va decidir denunciar-lo. Gràcies a na Mónica va sortir d'aquella miserable vida que duia sense saber-ho.

En Felipe va complir una condemna i n'Aurora va començar una nova vida.

Desgraciadament, aquesta història és molt real, es repeteix a diari a la societat.

Davant un comportament com aquest hem de dir-ho, ja que si callem, estam ajudant a l'agressor i la víctima seguirà patint. Moltes vegades necessiten una empenta per sortir del fosc pou al que es troben.